

tokra s esdjétek ki Égi Uratoktól azt a kegyet, hogy amiért ti meghaltatok, azt a hazát ne sujtsa már soká büntető haragja. Hiszen ismeritek a költő szavait: Megbűnhődte már e nép a multat s' jövődőt...

Adjatok erőt a mi csüggedő akaratunknak, töltsétek meg lankadó hitünket a ti lángoló hazaszeretetekkel, hogy mindenben, a munkában és harcban, a kötelességteljesítésben és ha kell, — az önfeláldozó hazaszeretethen is méltó utódaitok lehessünk! Követni akarunk benneteket! Járnunk akarjuk az utat, amelyet ti rótatok s meg akarjuk mutatni a világnak, hogy hős apáknak hős fiai vagyunk!

Ti az egész Magyarország szabadságáért, függetlenségéért vívtatok meg száz halállal, nekünk, itt maradt árva gyermekeiteknek már ezeréves földünk sincs meg... Ó, járjatok közbe értünk, akik annyira árvák maradtunk utánatok, hogy jőjjön el végre az a jobb kor, amelynek ti voltatok az áldozathozói, s amelyért hiánytalanul megfizettétek már!

Mert rendületlen hittel valljuk mi is a költő szavát:

*Bitorlott prédán, rablott kincs felett
Arnyékhatalma van a zsarnokoknak!
Azé a rög, ki érte összeroskadt
És benne édes álmod szendereg!*

Magyar hősök

Magyarok voltak... Vészek árján szállfák,
A világ harcát rendületlen állták.

Magyarok voltak... Bátrak és kemények,
Szivükben hit, az ajkukon ének.

Magyarok voltak... Mentek, egyre mentek,
Legendák szárnyán szálló regimentek.

Egyfolytán napkeltétől napnyugtáig,
Mindig előre... Mentek mindhalálig.

Mentek, csak mentek... Soha meg nem álltak,
A vésszel és halállal cimboráltak.

Mentek, mentek és hulltak, egyre hulltak,
Idegen földre hangtalan borultak...

A csillagos ég volt a takarójuk...
Magyarok voltak, — ennyit tudni róluk...

Magyarok voltak... Mindhalálig mentek...
Legvitézebb vitézek... Hősök... Szentek!

Palasovszky Béla.